डन्नोचे साहस

15

निकोलाई नोसोव्ह

रुग्णालयात

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

15

रुग्णालयात

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

RADUGA PUBLISHERS
MOSCOW

ते दारापर्यंत गेले आणि स्नोड्रॉपने 'टिंग-अ-लिंग-अ-लिंग' असा आवाज करणारी एक छोटी घंटी वाजवली. पांढरा झगा आणि टोपी घातलेल्या, आणि कपाळावर वर-खाली उडणाऱ्या सोनेरी कुरळ्या केसांच्या एका नर्सने दार उघडले.

"अरे बापरे! आणखी एक रुग्ण!" त्यांना पाहताच ती उद्गारली. "शपथ सांगते, याला ठेवायला जागाच नाही! हे येतात तरी कुठून? वर्षभर आमचं रुग्णालय रिकामं होतं, आणि आज आम्ही चौदा रुग्ण दाखल करून घेतले आहेत!"

"हा रुग्ण नाही," स्नोड्रॉप म्हणाला. "तो त्याच्या मित्रांना भेटायला आला आहे."

“हो, जर तसं असेल तर आत या.”

ते तिघेही डॉक्टरच्या ऑफिसमध्ये गेले. त्यांना हनीसकल एका डेस्कवर बसलेली दिसली. तिच्यासमोर कार्डांचा एक ढीग पडला होता, ज्यावर ती प्रत्येक रुग्णाला काय त्रास होत आहे ते लिहित होती. स्नोड्रॉप आणि कॉर्नफ्लॉवरला पाहताच ती म्हणाली:

“मला वाटतं तू रुग्णांना बघायला आली आहेस? मी तशी परवानगी देऊ शकत नाही. तू विसरतेस की आजारी लोकांना शांततेची गरज असते. कॉर्नफ्लॉवर, तुझ्या कपाळावर ते काय आहे – पट्टी आहे का? हुशार मुलगी! मी तुला आधीच सांगितलं होतं की असंच होणार. हे मुलगे किती धोकादायक आहेत हे माझ्यापेक्षा चांगलं कोणालाच माहीत नाही. त्यांच्यापैकी एकाला घरात येऊ दिलं, तर तुला लाथा आणि वळ याशिवाय दुसरं काहीही मिळणार नाही.”

"आम्हाला रुग्णांना भेटायचं नाही," स्नोड्रॉप म्हणाली. "पण त्याला भेटायचं आहे. ते त्याचे मित्र आहेत."

“हम्म, मी त्या तरुणाला अंथरुणातच राहायला सांगितलं होतं, पण हा तर डॉक्टरांचा आदेश धुडकावून लावत उठून फिरतोय आणि सगळ्यांशी भांडतोय. मी त्याला इथे आत येऊ देऊ शकत नाही. रुग्णालय हे भांडायचं ठिकाण नाही.”

"मी भांडणार नाही," डन्नो म्हणाला.

"अरे, तुम्ही भांडणार नाही, नाही का?" हनीसकलने आपल्या लाकडी तुतारीने टेबलावर ठोका मारत कठोरपणे विचारले. "मुले नेहमी म्हणतात की ते भांडणार नाहीत, पण ते नेहमीच भांडतात."

हनीसकलला वाटले की विषय संपला आहे, कारण ती कॉर्नफ्लॉवरकडे वळली आणि म्हणाली: "मला तुझं कपाळ दाखव, बाळा."

तिने बँडेज काढले आणि दुखऱ्या जागेची तपासणी केली.

"आता तुला हे बँडेज लावण्याची गरज नाही," तपासणी झाल्यावर ती म्हणाली. "माझ्याबरोबर या, बाळा. मी तुमच्या गाठीवर अतिनील किरणांनी उपचार करेन, म्हणजे ती काळी-निळी पडणार नाही."

ती आणि कॉर्नफ्लॉवर खोलीतून बाहेर गेल्या. त्या गेल्याबरोबरच डन्नोला एका हुकवर टांगलेला एक पांढरा झगा आणि टोपी दिसली. त्याने ते लगेच घातले, आणि हनीसकलने डेस्कवर ठेवलेला चष्माही घातला. मग त्याने तिची लाकडी तुतारी उचलली आणि तो खोलीतून बाहेर गेला. स्नोड्रॉप आश्चर्य आणि कौतुकाने त्याच्याकडे पाहत उभी होती.

तो कॉरिडॉरमधून पुढे गेला आणि ज्या वॉर्डमध्ये त्याचे मित्र झोपले होते, त्याचा दरवाजा उघडला. पहिल्या बेडवर त्याला ग्रम्प्स आढळला, जो नेहमीपेक्षा जास्त चिडखोर आणि उदास दिसत होता.

"तुला कसं वाटतंय, मित्रा?" डन्नोने आवाज बदलून विचारले.

"अप्रतिम!" जणू काही तो मरणार आहे असा चेहरा करत ग्रम्प्स म्हणाला.

"कृपया सरळ बसा," डन्नो म्हणाला.

ग्रम्प्स मोठ्या प्रयत्नाने उठून बसला आणि निरुत्साहीपणे समोर पाहू लागला. डन्नोने लाकडी तुतारी आपल्या छातीशी धरली.

"कृपया दीर्घ श्वास घ्या," तो म्हणाला.

"तुम्ही माणसाला थोडी तरी शांतता देऊ शकत नाही का?" ग्रम्प्स कुरकुरला. "'उठ!' 'झोप!' 'दीर्घ श्वास घे!' 'श्वास थांबव!'"

डन्नोने त्याच्या डोक्यावर तुतारीने हलकासा फटका मारला.

"तू अजिबात बदललेला नाहीस, ग्रम्प्स," तो म्हणाला.

"माहीत नाही!" त्याला पाहून आश्चर्यचकित झालेला तो म्हणाला.

"श्श्श्!" डन्नोने इशारा केला.

"ऐक, डन्नो, मला इथून बाहेर पडायला मदत कर," ग्रम्प्स कुजबुजला. "मी अगदी ठीक आहे, खरंच. माझ्या गुडघ्याला फक्त थोडासा धक्का लागला आहे. आता ते अजिबात दुखत नाही, पण ते मला माझे कपडे देत नाहीत. मी इथे वेडा होईन. मला उठून बाहेर जायचं आहे."

ग्रम्प्सने डन्नोची बाही पकडली आणि सोडायला तयार नव्हते.

"मी एक काम करतो," डन्नो म्हणाला. "फक्त अजून थोडा वेळ धीर धर. मी सांगेन तसं करायचं वचन दे, आणि जर कोणी तुला विचारलं की फुगा कोणी बनवला, तर त्यांना सांग की तो मी बनवला, ठीक आहे?"

“तू मला फक्त इथून बाहेर काढा, म्हणजे तुम्हाला हवं ते मी सांगेन," ग्रम्प्स म्हणाला.

"ते माझ्यावर सोपवा," डन्नो मोठ्या आत्मविश्वासाने म्हणाला.

मग तो शेजारच्या पलंगाकडे गेला, जिथे डॉ. पिलमन झोपले होते.

"मला वाचवा!" डॉ. पिलमन हताशपणे कुजबुजले. "जरा विचार करा! मी आयुष्यभर लोकांना बरं करत आलोय, आणि आता ते मला बरं करायला आले आहेत!"

"त्यांनी का करू नये?" डन्नोने विचारले.

"ते असं कसं करू शकतात!" डॉ. पिलमन म्हणाले. "मला काहीही झालेलं नाही. केवळ नाकावर एक ओरखडा आणि खांद्यावर एक जखम आहे म्हणून तुम्ही एखाद्याला रुग्णालयात ठेवू शकत नाही!"

“मग ते तुम्हाला इथे कशासाठी ठेवतात?”

“कारण त्यांच्याकडे दुसरे रुग्ण नाहीत आणि त्यांना कोणाची तरी काळजी घ्यायची आहे. मुलींनो! जणू काही त्यांना सगळं कळतंय! छे! त्या फक्त बाहेरून मलमपट्टी लावतात आणि आतून मध लावतात. सगळं चुकीचं आहे. त्यांना खरंतर बाहेरून आयोडीन आणि आतून एरंडेल तेल लावायचं आहे. मी त्यांच्या या पद्धतींना तीव्र विरोध करतो.”

"माझंही तसंच आहे," शेजारच्या पलंगावरून प्रॅप्स मध्येच म्हणाला.

“ना चालायला, ना धावायला, ना लपाछपी खेळायला, ना आंधळ्याचा खेळ. अगदी गाणं सुद्‌धा नाही. त्यांनी आमचे सगळे कपडे काढून घेतले आहेत आणि रुमालांशिवाय काहीही दिलेलं नाही. आम्ही फक्त इथे पडून नाक शिंकरू शकतो.”

“तुम्ही रुग्णालयात कशासाठी आला आहात?”

“काल रात्री जेव्हा आम्ही टोपलीतून खाली पडलो, तेव्हा आम्ही झोपायला गेलो. दुसऱ्या दिवशी सकाळी काही मुलींनी आम्हाला उठवलं आणि विचारलं की आम्ही कुठून आलो आहोत. आम्ही त्यांना सांगितलं की आम्ही एका कोसळलेल्या फुग्यातून आलो होतो. 'कोसळला?!' त्या म्हणाल्या. 'दुखलं?!' त्या म्हणाल्या. 'मग तुम्ही आमच्या हॉस्पिटलमध्ये यायलाच हवं.' आणि अशाप्रकारे आम्ही इथे आलो.”

“आणि कोणालाही दुखापत झाली नाही?”

“शॉटशिवाय कोणी नाही.”

डन्नो शॉटच्या पलंगाजवळ गेला.

"तुला काय झालंय?" त्याने विचारले.

“माझ्या घोटा मुरगळला आहे. अजिबात चालता येत नाही. पण मला त्याची चिंता नाही. डॉट गेला आहे. तू त्याला माझ्यासाठी शोधू शकला नाहीस का? तो आसपासच कुठेतरी असला पाहिजे, पण मी त्याला शोधू शकत नाही. त्याला नक्की शोध, तो खूप चांगला मुलगा आहे.”

"मी शोधेन," डन्नो म्हणाला. "मी त्याला तुझ्यासाठी शोधून काढेन. अर्थात, जर तू सगळ्यांना सांगितलंस की तो फुगा मी बनवला होतास, तरच."

डन्नो एका पलंगावरून दुसऱ्या पलंगावर फिरत होता आणि आपल्या सर्व मित्रांना सांगत होता की, तो फुगा त्यानेच बनवला होता. शेवटी तो डॉक्टरच्या दवाखान्यात परत गेला, जिथे स्नोड्रॉप त्याची आतुरतेने वाट पाहत होती.

"तुझे आजारी मित्र कसे आहेत?" ती म्हणाली.

"त्यांच्यात काहीच गडबड नाही," डन्नो किंचित हसत म्हणाला. "फक्त शॉटलाच काहीतरी त्रास आहे."

"म्हणजे ते लवकरच हॉस्पिटलमधून बाहेर येणार? किती छान!" स्नोड्रॉप म्हणाली. "माहित आहे का माझ्या डोक्यात काय आलंय? ते बरे झाल्याचा आनंद साजरा करण्यासाठी आपण एक पार्टी देऊया. मजा येईल ना?"

"त्यांना लवकरच सोडले जाईल असे वाटत नाही," डन्नो म्हणाला.

तेवढ्यात हनीसकल आणि कॉर्नफ्लॉवर परत आल्या.

"तो झगा घालायला तुला कोणी सांगितलं?" हनीसकल रागाने म्हणाली. "मी असा आज्ञाभंग कधीच पाहिला नाही!"

"मी आज्ञाभंग केला नाही," डन्नो म्हणाला. "मी फक्त माझे मित्र कसे आहेत हे बघायला गेलो होतो."

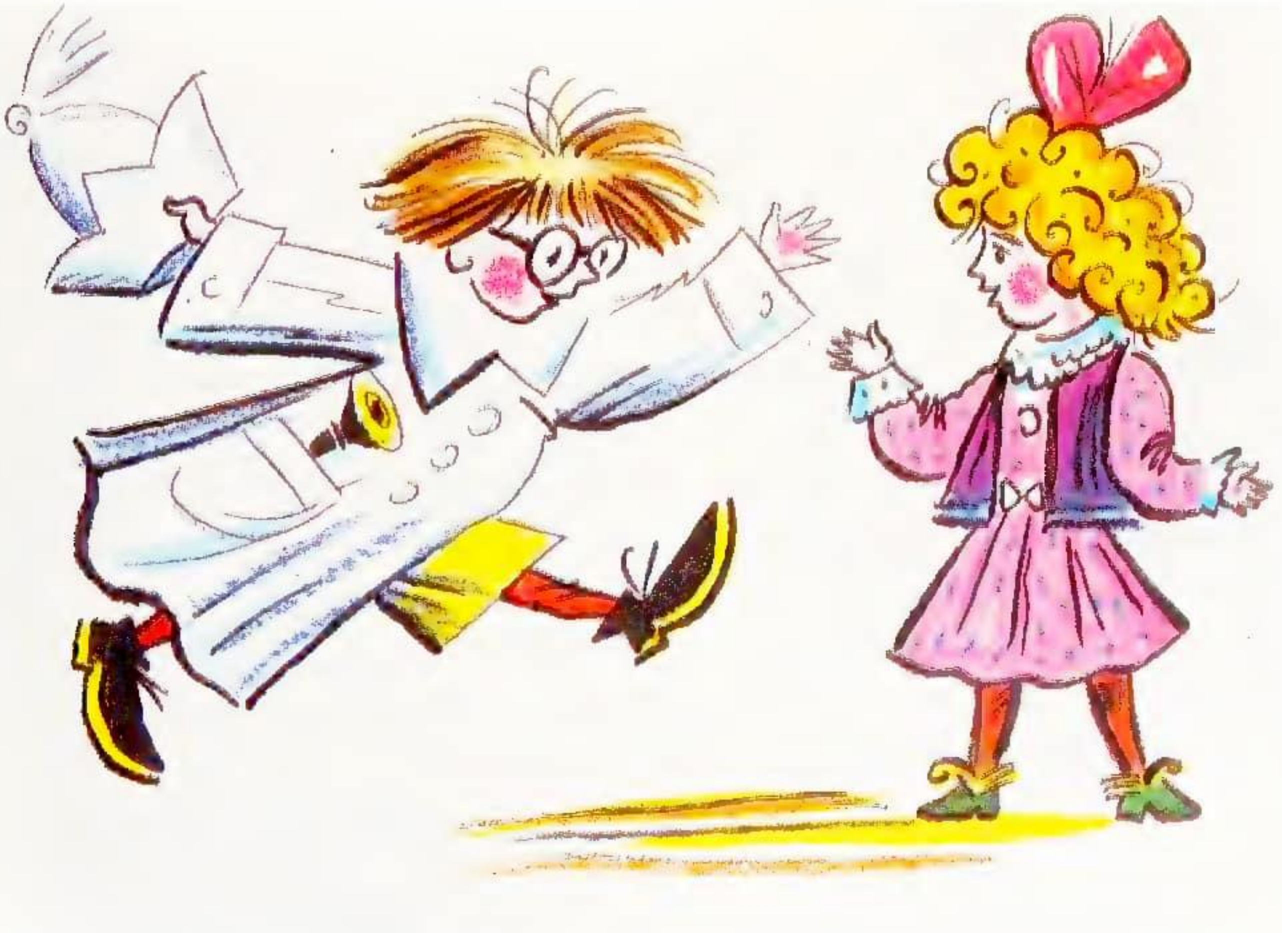

"आणि ते तुला कसे सापडले?" हनीसकलने उपहासाने विचारले.

“मला आढळले की त्यांच्यापैकी एकाला वगळता बाकी सर्वजण बरे आहेत आणि रुग्णालयातून घरी जाऊ शकत आहेत.”

"काय?" हनीसकल घाबरून म्हणाली. "कल्पना करू शकतेस का, जर आपण चौदा मुलांना एकदम बाहेर सोडले तर काय होईल? ते संपूर्ण शहर उलटेपालटे करून टाकतील! एकाही घरात एकही खिडकी शिल्लक राहणार नाही आणि आपल्या सगळ्यांच्या अंगावर खरचटून जखमा होतील. या खरचटून जखमांची साथ पसरू नये म्हणून त्या मुलांना रुग्णालयातच ठेवले पाहिजे."

"आपण त्यांना एका वेळी एकाला बाहेर सोडू शकतो का?" कॉर्नफ्लॉवरने सुचवले. "दिवसातून एकाला, कदाचित?"

"हा वेग खूपच कमी आहे," स्नोड्रॉप म्हणाली. "दिवसातून किमान दोनदा तरी. या गतीने आपण आपलं काम कधीच पूर्ण होणार नाही."

"दिवसातून एक," हनीसकलने आग्रह धरला. "आपण एक यादी तयार करू आणि उद्यापासून त्यांना बाहेर सोडायला सुरुवात करू."

"दिवसातून दोनदा, प्रिये! दोनदा!" स्नोड्रॉपने हनीसकलला मिठी मारत आणि तिच्या गालावर चुंबन घेत उद्गार काढला. "मला एक नृत्यसमारंभ आयोजित करण्याची खूप इच्छा आहे! आणि तू सुद्धा यायला हवं, तू खूप सुंदर नाचतेस!"

"ठीक आहे, दिवसातून दोन," हनीसकल म्हणाली. "आपण सर्वात चांगल्या वागणुकीच्या व्यक्तीपासून सुरुवात करू. तू आम्हाला इथे मदत केलीच पाहिजे," असे म्हणत ती डन्नोकडे वळली. "सर्वात चांगल्या वागणुकीचा कोण आहे?"

"ते सर्व सुस्वभावी आहेत," डन्नो म्हणाला.

“तुम्ही मला हे पटवून देऊ शकत नाही. मुलं कधीच शिस्तप्रिय नसतात. त्यांना खोडसाळपणापासून दूर ठेवण्यासाठी नेहमीच काहीतरी कामाचा विचार करावा लागतो.”

"मग आपण बेंडम आणि ट्विस्टमला आधी बाहेर काढलेलं बरं. ते बाहेर आल्याबरोबर गाडी दुरुस्त करायला सुरुवात करू शकतील," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

"उत्तम कल्पना आहे," हनीसकल म्हणाली. "तर बेंडम आणि ट्विस्टम यादीत अग्रस्थानी आहेत."

त्या कारागिरांची नावे लिहून घेतली होती.

"आता मी ग्रम्प्सला बाहेर काढू इच्छिते," हनीसकल म्हणाली. "तो दिवसभर तिथे पडून कुरकुर करत असतो, किती त्रासदायक आहे!"

"तुम्ही तसं करू नका," डन्नो म्हणाला. "त्याचं कुरकुरणं थांबेपर्यंत त्याला हॉस्पिटलमध्येच पडून राहू द्या."

“मग आपण पुढच्या वेळी डॉ. पिलमन यांना बाहेर काढू. त्यांना आमच्या पद्धती मान्य नाहीत आणि आम्ही जे काही करतो त्यावर ते टीका करतात. त्यांचं ऐकणं खूप कठीण आहे. त्यांची सुटका झाली तर मला खूप आनंद होईल.”

"तुम्ही त्यांनाही बाहेर सोडू नका," डन्नो म्हणाला. "तो आयुष्यभर इतरांवर उपचार करत आला आहे, आता त्यालाही त्याचा अनुभव घेऊ द्या. ब्लॉब्सला बाहेर सोडा. तो एक चांगला कलाकार आहे आणि आम्ही त्याला लगेच काम मिळवून देऊ. तो माझा शिष्य आहे. मीच त्याला चित्रकला शिकवली आहे."

"हो, नक्की!" स्नोड्रॉपने विनवणी केली. "तुम्ही त्याला आत्ताच्या आत्ता बाहेर सोडू शकत नाही का? मी त्याला माझं चित्र काढायला सांगेन."

"आणि ट्रिल्स," डन्नो पुढे म्हणाला. "तो सुद्धा माझा शिष्य आहे. मीच त्याला बासरी वाजवायला शिकवले."

स्नोड्रॉपने पुन्हा एकदा हनीसकलच्या गळ्याभोवती हात टाकले.

“त्या ब्लॉब आणि ट्रील्सला बाहेर काढ, प्लिज," ती ओरडली. "प्लीज, प्लीज काढ!"

"मी त्यांच्या बाबतीत अपवाद करू शकेन," ती म्हणाली. "पण इतरांना त्यांच्या पाळीची वाट पाहावी लागेल."

शेवटी यादी तयार झाली. हनीसकलने ब्लॉब्स आणि ट्रिल्स यांचे कपडे त्यांना परत करण्याचे आदेश दिले. काही मिनिटांनंतर ते दोघेही आनंदाने हसत तिच्या कार्यालयात हजर झाले.
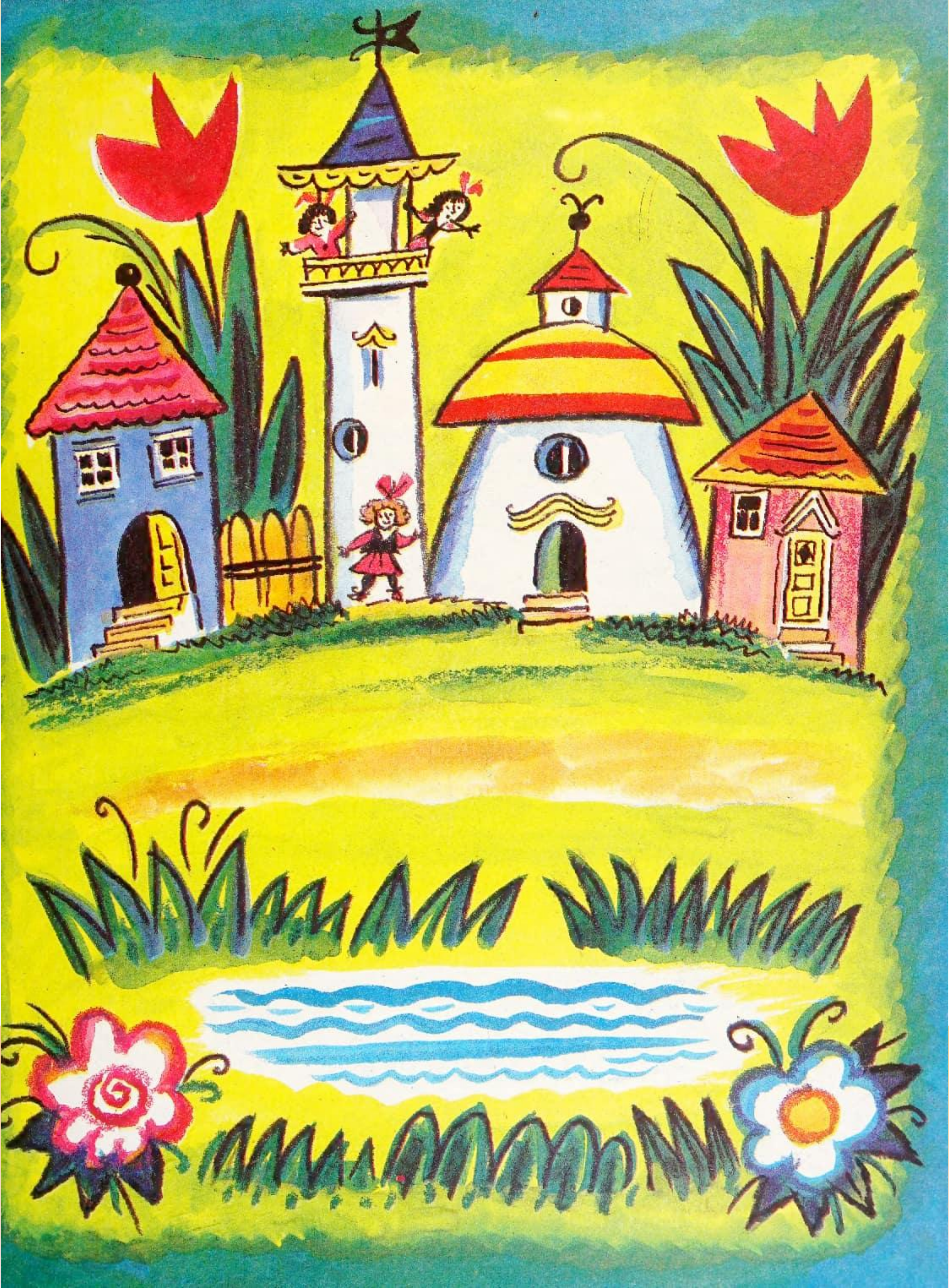
"आम्ही तुम्हाला बाहेर सोडत आहोत," हनीसकल म्हणाली. "आता नीट वागा, नाहीतर आम्ही तुम्हाला थेट परत रुग्णालयात दाखल करू."